

Preken 21. april 2013

4. s i påsketiden

Kapellan Elisabeth Lund

Prekenteeksten i dag er fra profeten Jesaja i kapittel 40:

Løft blikket mot det høye og se:

Hvem har skapt alt dette?

Han som teller stjerners hær,
fører dem ut

og kaller dem alle ved navn.

Hans kraft er så stor og hans styrke så veldig
at ikke én skal mangle.

27 Hvorfor tenker du, Jakob,
hvorfor sier du, Israel:
«Min vei er skjult for Herren,
min Gud bryr seg ikke om min rett»?

28 Vet du ikke, har du ikke hørt?
Herren er den evige Gud
som skapte jordens ender.
Han blir ikke trett og ikke sliten,
ingen kan utforske hans forstand.

29 Han gir den trette kraft,
og den som ikke har krefter,
gir han stor styrke.

30 Gutter blir trette og slitne,
unge menn snubler og faller.

31 Men de som venter på Herren,

får ny kraft,
de løfter vingene som ørnen,
de løper og blir ikke slitne,
de går og blir ikke trette.

Slik lyder Herrens ord

Er du sliten?

Jeg må innrømme at når noen spør meg åssen det går med meg, så svarer jeg nok ganske ofte noe sånt som:

"Det går bra med meg, bare litt sliten kanskje".

Men det er forskjell på sliten og sliten.

Denne uka har vi arrangert Gratisuka her i Fjellhamar menighet. Og det har vært utrolig morsomt. Mange har stilt opp, så vi har kunnet gi alt gratis. Og vi har fått se utallige overraskede og smilende ansikter.

Og i dag, når vi kanskje kjenner på litt møre kropper etter denne uka, så kan nok flere si at vi er litt slitne. Men det er jo bare en god slitenhet.

Vi har gjort noe gøy som kanskje kan bety noe for noen. En sånn slitenhet trenger bare et par roligere dager for å gå over.

Profeten Jesaja skriver om de som er trøtte og slitne.

Og han skriver om en Gud med stor styrke.

Han skriver:

Hvorfor tenker du, Jakob,

hvorfor sier du, Israel:

«Min vei er skjult for Herren,
min Gud bryr seg ikke om min rett»?

Jeg tror den slitenheten og kraftløsheten Jesaja snakker om blant annet er den vi kommer i kontakt med når vi føler oss alene og forlatt. Når vi ikke opplever at noen ser oss, at hverken Gud eller mennesker bryr seg om oss. Det kan være en slitenhet og en kraftløshet som ikke ser noen mening med noe.

Det er utrolig sårt og vondt å bli oversett. For vi har alle et sterkt behov for å bli sett, og vi gjør ofte mye rart for å få oppleve det. De fleste av oss har slutta med å rope: "Se på meg!" sånn som barna gjør.

Men vi gjør det samme fortsatt, på litt andre måter. Det kan være å bli sett med den sprekeste bilen, komme seg opp og fram i karriæren, ha de kuleste vennene, se bra ut osv.

Vi har alle våre metoder, men er det bare sånne ytre ting vi strekker oss mot for å få bekrefta at vi er bra? At vi er noe verdt, at det er en grunn til å legge merke til oss, en grunn til å se oss.

Da er det ikke rart hvis vi blir både motløse og slitne.

Løft blikket mot det høye og se, skriver Jesaja:

Hvem har skapt alt dette?

Han som teller stjerners hær,

fører dem ut

og kaller dem alle ved navn.

Hans kraft er så stor og hans styrke så veldig

at ikke én skal mangle.

Vi har en Gud som ser. En Gud som har skapt hver og en av oss i sitt bilde, en Gud som lar sitt ansikt lyse over oss, som ser oss og velsigner oss.

De som venter på Herren, får ny kraft.

Kan Gud dekke vårt behov for å bli sett?

Det kan være en enorm forandring for et menneske å oppdage mer av hvordan Gud ser. Og hvordan vi kan få ta imot mer og mer av hans kjærlighet til oss.

Å få oppleve at han gir den trette kraft,

og den som ikke har krefter,

gir han stor styrke.

Samtidig har Gud skapt oss til å leve i fellesskap med hverandre, og til å ha ansvar for hverandre. Vi er Guds øyne på jorda, vi er Jesu kropp.

Gud ser oss, og vi skal se hverandre.

Det skal ikke alltid så mye til. Denne uka har mange gjort litt hver som handler om å se andre mennesker. Å gi noe gratis. Dele nåden.

Og framover vil vi i menigheten ha besøkstjeneste som et satsningsområde. Vi vil gjerne

ha med oss alle dere som synes det kunne vært fint å besøke noen som sitter alene hjemme. Kanskje det er en måte du kan se et annet menneske på?

I fjor var jeg på noen fagdager der blant annet en nonne fra Tautraklosteret i Trøndelag hadde et foredrag. Hun fortalte om livet på klosteret og om menneskene som oppsøker dem der. Av og til er det veldig mange som kommer.

Et år, jeg tror det var i påsken, kom en dame som ba om å få en samtale med Sr Hanne-Maria, som hun heter. Denne dama hadde et sterkt behov for å få møte nonnen hver dag i denne perioden.

Avtaleboka til sr Hanne-Maria var helt full, så hun måtte bare beklage og si at det gikk dessverre ikke. Men denne dama gav seg ikke. Hun fortalte at hun hadde et sånt enormt behov for å bli sett, og spurte om ikke sr. Hanne-Maria hadde to minutter om dagen.

Det kunne hun klare, selv om det var travelt. Og så ble det sånn at hver dag satte de to seg i et rom. De sa ingenting. Sr Hanne-Maria bare satt der i to minutter og så på denne dama, så lystet hun velsignelsen over henne før de gikk hver til sitt.

Det var nok. Det var det hun som ville bli sett trengte.

Det skal ikke alltid så mye til.

Men vi må ta oss tid til å kjenne etter hva som er vårt egentlige behov. Bak alle de umiddelbare behovene vi kanskje har.

Og når vi lytter innover til hva Gud har lagt i oss av lengsler og drømmer, vil vi kanskje også oppdage hva vi kan bidra med. Hva er min oppgave? Hvem skal jeg se, og på hvilken måte.

Ingen kan se alle, men alle kan se noen.

En som har vist et stort engasjement med å gjøre noe for andre, å se andre mennesker, er Tahir. Kan du komme fram hit sammen med Tor Martin.